Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Ἰουνίου 1898 Ἔτος 20ον.— Ἀριθ. 26

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 193)

Ἐπὶ τῆς ἄμμου εἴδομεν παράδοξά τινα μαλάκια ἐπιμήκη, πάχους ἑνὸς μέχρις ὀκτὼ δακτύλων καὶ μήκους τριῶν μέχρι δεκαοκτώ. Ἄλλα ἐξ αὐτῶν ἀνεπαύοντο νωχελῶς, καὶ ἄλλα ἕρπον, ἐπιζητοῦντα ἥλιον καὶ τροφήν· ἦτο δὲ ἡ τροφὴ των ζωύφια ἐξ ἐκείνων, εἰς τὰ ὁποῖα ὀφείλεται ἡ παραγωγὴ τοῦ κοραλίου.

— Αὐτὰ εἶνε τὰ μαλάκια, μοῦ εἶπε τότε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, τὰ ὁποῖα ὑπεραγαποῦν καὶ ἀκριβοπληρόνουν οἱ Κινέζοι. . . Σᾶς τὸ ὑπενθυμίζω, κύριε Ζώρλιγκ, διότι ἐξ αἰτίας αὐτῶν ἡ Ἰάνα παρέμεινεν εἰς τὴν νῆσον Ἰσάλαλ. Ἐνθυμεῖσθε βέβαια, ὅτι ὁ ἀδελφός μου εἶχε κάμῃ σύμβασιν μὲ τὸν Τόο-Βὶτ διὰ τὴν ἁλιείαν, ὅτι εἶχε λάβῃ τὴν ἄδειαν νὰ κατασκευάσῃ καραπήγματα καὶ νὰ φήσῃ τρεῖς ἄνδρας πρὸς παρασκευὴν τοῦ φορτίου, ἐνῷ ἡ γολέττα θὰ ἐξηκολούθει τὸ ἐξερευνητικόν της ταξείδιον. Ἐνθυμεῖσθε ἐπίσης πῶς ὑπέστη κατόπι τὴν ἐπίθεσιν τῶν ἀγρίων καὶ πῶς κατεστράφη.

Ναί· ὅλαι αὐταὶ αἱ λεπτομέρειαι ἦσαν πρόχειροι εἰς τὴν μνήμην μου, καθὼς καὶ ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας δίδει ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ, περιγράφων τὰ μαλάκια, τὰ ὑπὸ τοῦ διασήμου φυσιοδίφου Κυβιέρου ὀνομαζόμενα: Πνευμονοφόρα Γαστερόποδα. Ὁμοιάζουν μὲ σκώληκας ἢ μὲ κάμπας, διότι οὔτε ὄστρακον ἔχουν, οὔτε πόδας, ἀλλὰ μόνον δακτυλίους ἐλαστικούς. Συλλέγοντες αὐτά, τὰ σχίζουν κατὰ μῆκος, ἀφαιροῦν τὰ ἐντόσθια, τὰ πλύνουν, τὰ βράζουν, τὰ θάπτουν ἐπί τινας ὥρας εἰς τὴν ἄμμον, καὶ κατόπι τὰ ἐκθέτουν εἰς τὸν ἥλιον. Οὕτως ἀπεξηραμένα καὶ πεπιεσμένα, ἀποστέλλονται εἰς τὴν Κίναν, ὅπου οἱ Κινέζοι, οἱ ἀγαπῶντες αὐτὰ ἐμμανῶς ὅσον καὶ τὰς φωλεὰς τῶν χελιδόνων, τὰ πληρόνουν μέχρις εἰκοσιπέντε δολλαρίων τὸ ἑκατόλιτρον. Γίνεται δὲ μεγάλη ἐξόδευσις αὐτῶν ὄχι μόνον εἰς τὴν Καντῶνα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Σιγκαπόρην, καὶ εἰς τὴν Βαταβίαν, καὶ εἰς τὴν Μανίλλην.

Δύο ἐκ τῶν κωπηλατῶν μας ἔμειναν πρὸς φύλαξιν τῆς λέμβου. Συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν δύο ἄλλων, ὁ Λὰν Γκύ, ὁ ναύκληρος, ὁ Χοὺντ καὶ ἐγώ, διηυθύνθημεν πρὸς τὸ κέντρον τῆς νησίδος Βενέτης.

Ὁ Χοὺντ ἐβάδιζεν ἐπὶ κεφαλῆς, σιωπηλὸς ὡς πάντοτε. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι μᾶς ἔκαμνε τὸν ὁδηγόν. Τοῦτο παρετήρησα εἰς τὸν πλοίαρχον καὶ εἰς τὸν ναύκληρον, οἱ ὁποῖοι συνεφώνησαν, ὅτι τῷ ὄντι ὁ Χοὺντ ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχεν ἐπισκεφθῇ καὶ ἄλλοτε τὴν νησίδα. . .

Τὸ ἔδαφος ἦτο ἐκτάκτως τραχὺ καὶ ἄγονον, ἐντελῶς ἀνεπίδεκτον καλλιεργείας. Δὲν ἐφύετο ἐπ' αὐτοῦ εἰμὴ ἀκανθώδης τις θάμνος, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τροφὴ οὔτε εἰς ζῷα. Ἂν ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἰάνας, δὲν εὕρισκον ἄλλο καταφύγιον ἐκτὸς τῆς Βενέτης, ἡ πεῖνα βεβαίως θὰ τους ἐξόντωνε μέχρις ἑνός.

Ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, ὁ ὁποῖος ὑψοῦτο εἰς τὸ κέντρον τῆς νησίδος, ἠδυνήθημεν νὰ τὴν ἐπισκοπήσωμεν καθ' ὅλην της τὴν ἔκτασιν... Τίποτε . . . τίποτε, πουθενά. . . . Ἀλλ' ἀρά γε δὲν εἶχε διατηρήσῃ κοὐ ἴχνη ἀνθρωπίνων ποδῶν, ἢ λείψανα πυρῶν, ἢ ἐρείπια καλυβῶν—ἐνδείξεις ἀπτὰς τέλος πάντων ὅτι οἱ ἄνδρες τῆς Ἰάνας τὴν εἶχον ποτὲ ἐπισκεφθῇ ;

Ἐπιθυμοῦντες νὰ βεβαιωθῶμεν περὶ τούτου, ἀπεφασίσαμεν νὰκολουθήσωμεν τὴν περίμετρον τῆς ἀκτῆς, ἀπὸ τοῦ ὅρμου εἰς τὸν ὁποῖον εἴχαμεν ἀποβιβασθῇ, καὶ νὰ περιέλθωμεν οὕτω ὅλην τὴν νῆσον.

Κατελθόντες ἐκ τοῦ λόφου, ἠκολουθήσαμεν τὸν Χοὺντ, ὁ ὁποῖος καὶ πάλιν προηγήθη ὡς ὁδηγός. Ὅταν ἐφθάσαμεν οὕτω εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς νήσου, ὁ Χοὺντ ἐστάθη, ἐκύτταξε γύρω του, ἔκυψε καὶ μας ἔδειξε διὰ τῆς πελωρίας του χειρὸς, ἐν τῷ μέσῳ τῶν διεσπαρ-

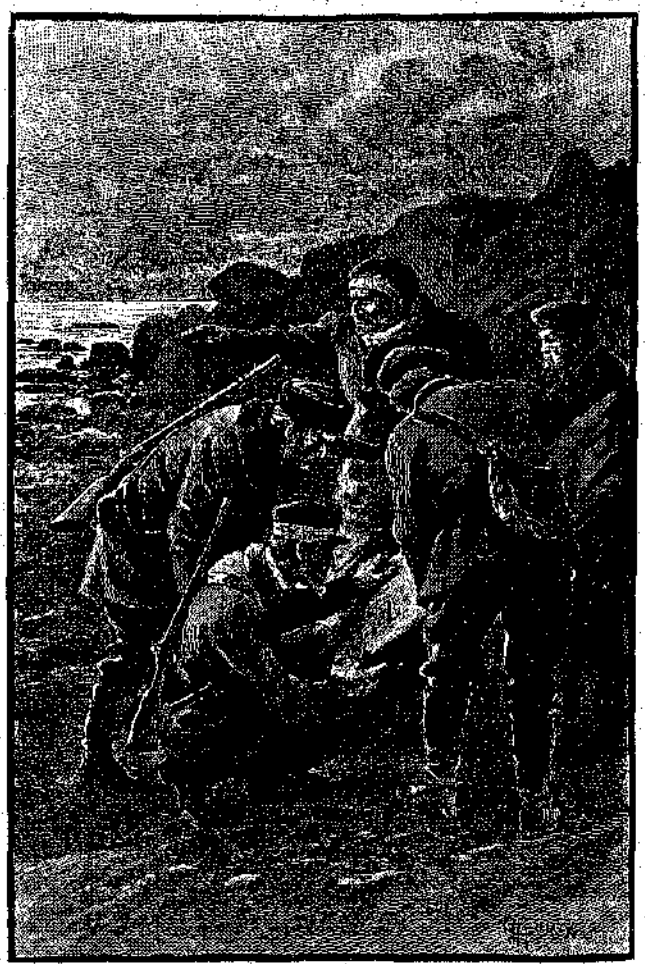

«Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του τὴν σανίδα. . .» (Σελ. 202, στήλ. β').

μένων λίθων, τεμάχιον ξύλου, ἐφθαρμένου καὶ σεσηπότος.

— Ἆ, τὸ ἐνθυμοῦμαι αὐτὸ τὸ ξύλο!.. Κατὰ τὸν Ἀρθοῦρον Πύμ, εἶνε ἀπὸ πρώραν πλοίου ... ἔχει μάλιστα ἐπάνω καὶ κάτι σκαλίσματα. . .

— Μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ ἀδελφός μου διέκρινεν ἀμυδρῶς καὶ τὰ ἴχνη μιᾶς χελώνης, προσέθεσεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Ἀκριβῶς, ἀπήντησα, ἀλλὰ τοῦτο δέν το παρεδέχθη ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ. Ὁπωσδήποτε, ἀφ' οὗ τὸ ξυλον αὐτὸ ἐξακολουθῇ νὰ εὑρίσκεται εἰς τὸ ἴδιον μέρος, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ἡ διήγησις, ἔπεται ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης ἐπισκέψεως τῆς Ἰάνας, οὐδεὶς ἄλλος ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν νῆσον. Νομίζω λοιπὸν ὅτι χάνομεν τὸν καιρόν μας ζητοῦντες ἐδῶ ἴχνη καὶ τεκμήρια. Μόνον εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ πρέπει νὰ περιορισθῶμεν. . .

— Ναί . . . εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

Ἐν τούτοις ἐξηκολουθήσαμεν τὴν περιοδείαν μας. Εὑρισκόμεθα ἤδη εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν,—βαδίζοντες πρὸς τὸν ὅρμον, διὰ νὰ ἐπιβιβασθῶμεν καὶ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Ἄλβρανον, —ὅταν ὁ Χούντ, ὁ ὁποῖος προηγεῖτο κατὰ δέκα βήματα περίπου, ἐσταμάτησεν ἀποτόμως καὶ μας ἐκάλεσε διὰ νεύματος ζωηροῦ.

Ἐπλησιάσαμεν ἐσπευσμένως.

Ὁ Χούντ εἶχε γονατίσῃ ἐνώπιον νέου τεμαχίου ξύλου σανίδος, σκωληκοβρώτου, σαπρᾶς, κατακειμένης ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἂν ἐνώπιον τῆς πρώτης οὐδεμίαν εἶχε δείξῃ ἔκπληξιν, τώρα ὅμως ἡ στάσις του ἦτο ὅλως διαφορετική. Τὴν ἐψηλάφει, τὴν ἐθώπευε διὰ τῶν πελωρίων του χειρῶν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ αἰσθανθῇ διὰ τῆς ἀφῆς ὅλας της τὰς ἀνωμαλίας, ὡς νὰ ἐζήτει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας της κανὲν σχῆμα, καμμίαν γραμμήν, δυναμένην νὰ ἔχῃ σημασίαν ἰδιαιτέραν. . .

Ἡ σανὶς αὕτη, δρυΐνη, μήκους 5 ἕως 6 ποδῶν καὶ πλάτους 6 δακτύλων, φαίνεται ὅτι θάνῆκεν εἰς σκάφος ἀρκετὰ μεγάλων διαστάσεων — ἴσως εἰς κανὲν ἱστιοφόρον πολλῶν ἑκατοντάδων τόννων. Τὸ στρῶμα τῆς μαύρης βαφῆς, ἡ ὁποία τὴν ἐκάλυπτεν ἄλλοτε, εἶχεν ἐξαλειφθῇ ἐκ τῆς δυσκρασίας καὶ τῆς πολυκαιρίας. Καθὼς παρετήρησεν ὁ ναύκληρος, — καὶ μὲ τὴν παρατήρησίν του συνεφώνησε καὶ ὁ πλοίαρχος, τὴν ἐπεδοκίμασε δὲ διὰ νεύματος καὶ ὁ Χούντ,—ἡ σανὶς θὰ πετέλει μέρος τοῦ ἐξωτερικοῦ περιβλήματος τῆς πρύμνης, εἰδικώτερον δὲ τοῦ ἄβακος.

— Διὰ νὰ εὑρίσκεται ὅμως ἐδῶ, εἶπα τότε ἐγώ, πρέπει νὰ ἐξεβράσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης, κατόπι ναυαγίου. . .

— Μήπως εἶνε; . . . ἀνέκραξεν ὁ Λὰν Γκύ.

Ἡ αὐτὴ σκέψις ἐγεννήθη εἰς τὰ πνεύματά μας συγχρόνως!

Ὁποία δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς μας, ἡ ἔκστασίς μας, ἡ ἀνέκφραστος συγκίνησίς μας, ὅταν ὁ Χούντ μᾶς ἔδειξεν ἑπτὰ ὀκτὼ γράμματα, κεχαραγμένα ἐπὶ τῆς σανίδος ἐκείνης,—ὄχι ἁπλῶς ζωγραφισμένα, ἀλλὰ σκαλιστά, ἀνάγλυφα, ὥστε νὰ τὰ αἰσθάνεταί τις διὰ τῆς ἁφῆς!...

Ἦτο εὐκολώτατον νὰ διακρίνῃ τις τὰ γράμματα δύο λέξεων, διατεταγμένων οὕτω εἰς δύο γραμμάς:

ΑΝ
ΑΙ Ε ΗΟ Α

Ἰάνα—Λιβερπούλη!... Αὐτὴ ἦτο! ἡ γολέττα, ἡ κυβερνωμένη ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Οὐΐλλιαμ Γκύ!... Ἀδιάφορον ἂν ὁ χρόνος ἐξήλειψε τὰ ἄλλα γράμματα. Μήπως ὅσα ἔμειναν, δὲν ἦσαν ἀρκετὰ νὰ μᾶς εἴπουν τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου καὶ τοῦ λιμένος τῆς καθελκύσεώς του;

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του τὴν σανίδα, καὶ ἀπέθεσεν ἐπ' αὐτῆς τὰ χείλη, ἐνῷ δάκρυα θερμὰ ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του....

Ἦτο τεμάχιον, λείψανον τῆς Ἰάνας, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἶχον ἐξακοντισθῇ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐκ τῆς ἐκρήξεως, ἐκβρασθὲν κατόπιν εἰς τὴν ἀκτὴν αὐτὴν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, εἴτε μετενεχθὲν ἐπὶ πλωτοῦ τινος πάγου.....

Χωρὶς νὰ προφέρω λέξιν, περιέμενα νὰ κατευνασθῇ ἡ τόσον δικαία συγκίνησις τοῦ πλοιάρχου Λὰν Γκύ. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Χούντ ὁποῖον βλέμμα κεραυνοβόλον ἐξετοξεύθη τότε πρὸς τὸν ὁρίζοντα, πρὸς νότον!

Ἐπὶ τέλους ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἠγέρθη. Ὁ Χούντ, ἄφωνος πάντοτε, ἐφόρτωσε τὴν σανίδα ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ ἐξηκολουθήσαμεν τὸν δρόμον μας... Μετὰ μίαν ὥραν ἀκόμη, συμπληρώσαντες τὴν περιοδείαν τῆς νησίδος, εὑρισκόμεθα ἐπὶ τοῦ Ἀλβράνου.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἠθέλησε νὰ μείνωμεν πρὸ τῆς Βενέτης μέχρι τῆς ἑπομένης, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἔπνεεν ἄνεμος βόρειος ἢ ἀνατολικός. Τοῦτο ἦτο ἀναγκαιότατον, διότι πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ρυμουλκηθῇ ὁ Ἀλβράνος διὰ τῶν λέμβων του μέχρι τῆς νήσου Τσάλαλ, ἀφ' ἧς μᾶς ἐχώριζαν ἀκόμη τριάκοντα μίλλια; Μολονότι τὸ ρεῦμα ἐφέρετο πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, δὲν θὰ ἤρκουν οὔτε δύο ἡμέραι διὰ νὰ διανυθῇ τοιοῦτον διάστημα.

Ὁ ἀπόπλους λοιπὸν ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐπαύριον. Καὶ ἐπειδὴ ἔλαφρὰ αὔρα ἤρχισε νὰ πνέῃ περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὑπῆρχεν ἐλπίς, ὅτι ἄνευ μεγάλης βραδύτητος ἡ γολέττα μας θὰ ἔφθανε καὶ τὸ ἔσχατον ὅριον τοῦ ταξειδίου της.

Τὴν πρωΐαν τῆς 23 Δεκεμβρίου, περὶ ὥραν ἕκτην καὶ ἡμίσειαν, ὁ Ἀλβράνος, μὲ τὴν πρώραν πρὸς νότον, ἐπλεύσεν ἐκ Βενέτης. Ἀσθενέστατος ἦτο ὁ ἄνεμος, ὁ ὁποῖος μᾶς ὤθει καὶ συρτὰ τὰ ἱστία χαλαρούμενα ἔτυπτον τοὺς ἱστούς. Ἐπροχωροῦμεν ὀραδέως. Ἡ νῆσος Τσάλαλ δὲν θὰ ἐφαίνετο, ἐὰν παρήρχοντο τοὐλάχιστον τριάκοντα ἡ ὧραι.

Διῆλθον ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν καθήμενος εἰς τὴν πρύμνην μὲ τὸ βιβλίον τοῦ Ἔδγαρ Πόε ἀνὰ χεῖρας. Μολονότι ἀνεγίνωσκα μετὰ προσοχῆς, ὅσον μοῦ διέφυγεν ἡ ἐπιμονή, μεθ' ἧς με παρετήρει ὁ Χούντ, ὁσάκις ὑπηρεσίας τὸν ἐκάλει πλησίον τοῦ ὑποστέγου.... Πολυάριθμοι φάλαιναι ἀνεφαίνοντο ἐκ τούτοις εἰς τὸ πέλαγος. Ἐπίσης σμήνη κλυδωνομάντεων διέσχιζον τὸν ἀέρα, διευθυνόμενα πρὸς νότον. Ἡ θάλασσα ἐκείνη ἦτο κυανῆ, ἀλλ' ὄχι τόσον διαφόρους, ὅσον τὴν περιέγραφεν ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ. Ἀλλ' οὔτε ἐν τεμάχιον πάγου δὲν ἐφαίνετο πουθενά. Καὶ εἰς τὴν ἐσχατιὰς ἀκόμη τοῦ ὁρίζοντος δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἰδιάζουσα ἐκείνη ἀνταύγεια τῶν ἐκ πάγου ὀρέων.

Ὁ ἄνεμος οὐδεμίαν ἐδείκνυε τάσιν νὰ δυναμώσῃ. Ἦτο ἡ πέμπτη ἑσπερινὴ ὥρα, ὅταν αἱ τελευταῖαι γραμμαὶ τῆς Βενέτης ἐξηφανίσθησαν. Πόσον ὀλίγον διάστημα εἴχομεν διανύσῃ ἀπὸ τῆς πρωΐας!

Ἀπὸ τῆς ἕκτης ὥρας ὁ ἥλιος ἐκαλύφθη ὑπὸ πυκνοῦ πέπλου ὁμίχλης, ὀπίσθεν τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθησε νὰ διαγράφῃ τὴν μακρὰν κατιοῦσαν σπείρα του. Ἐν τούτοις μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ ἄνεμος ἐδυνάμωσε κάπως καὶ ὁ Ἀλβράνος ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ περὶ τὰ δώδεκα μίλλια. Τὴν ἑπομένην 24 Δεκεμβρίου, ἡ καταμέτρησις ἔδωκε πλοῦν μὲν 83° 2', μῆκος δὲ 43° 5'. Ἀρα ὁ Ἀλβράνος ἀπεῖχε μόλις κατὰ τὸ τρίτον μοῖρας ἀπὸ τῆς νήσου Τσάλαλ, ἤτοι περὶ τὰ εἴκοσι μίλλια.

Δυστυχῶς ἀπὸ τῆς μεσημβρίας ἡ ἔντασις τοῦ ἀνέμου ἠλαττώθη. Ὁπωσδήποτε, χάρις εἰς τὸ εὐνοϊκὸν ρεῦμα, ἡ νῆσος Τσάλαλ ἀνηγγέλθη ὑπὸ τοῦ σκοπιωροῦ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν, ὥρᾳ 6 καὶ 45.

Μόλις ἐρρίφθη ἡ ἄγκυρα, ἐπεθεωρήθησαν μετὰ τῆς μεγαλητέρας προσοχῆς τὰ ὅπλα καὶ τὰ πολεμοφόδια. Ὅλα εὑρέθησαν ἐν τάξει. Ὁ Ἀλβράνος δὲν διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ κατληφθῇ αἰφνιδίως. Πλεῖστοι ὀφθαλμοὶ ἠγρύπνουν ἐπὶ τοῦ πλοίου, — καὶ ἰδιαιτέρως οἱ τοῦ Χούντ, οἱ ὁποῖοι οὐδ' ἐπ' στιγμὴν ἔπαυσαν ἀτενίζοντες τὸν ἀπώτατον ἐκεῖνον ἀνταρκτικὸν ὁρίζοντα!

[Ἕπεται συνέχεια] Γρ. Ξενόπουλος

ΑΘΗΝΑ Ἰ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΨΥΧΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Ἀγαπηταί μου,

ΕΚΦΡΑΣΙΣ, ἡ ὁποία μοῦ χρησιμεύει ὡς τίτλος, δὲν εἶνε ἰδική μου. Ἀνήκει εἰς τὸν διάσημον ἰταλὸν συγγραφέα Ἐδμόνδον Δὲ Ἀμίτσις, τοῦ ὁποίου τόσα ὡραῖα ἔργα εἴδατε κατὰ καιροὺς εἰς τὴν «Διάπλασιν» καὶ προχθὲς ἀκόμη ἓν θαυμάσιον ποίημα πρὸς τὴν Μητέρα του, ἀριστοτεχνικῶς μεταφρασμένον ὑπὸ τοῦ κ. Μαρτζώκη.

Γνωρίζετε λοιπὸν αὐτὰ τὰ Ψυχικὰ Φαρμακεῖα; Ὅπως καὶ τὰ ἄλλα, τὰ γνωστά σας, — μὲ τὰ ὁποῖα ὅμως σᾶς εὔχομαι νὰ μὴ ἔχετε καμμίαν σχέσιν! —αποτελοῦνται καὶ αὐτὰ ἀπὸ μεγάλας θήκας ὡσεπιτοπλεῖστον ὑαλοσκεπεῖς, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὑπάρχουν παρατεταγμένα κατὰ σειρὰν τὰ φάρμακα, εἰς χάρτινα, εἰς πάνινα, ἢ εἰς πέτσινα περικαλύμματα, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ φαρμάκου χαραγμένην ἀπέξω διὰ γραμμάτων χρυσῶν. . . Καὶ εἰς τὸν κλάδον τοῦτον τῆς θεραπευτικῆς,—διὰ νὰ εἴπω οὕτω,—ὑπάρχουν ἐπίσης φαρμακοποιοί, φαρμακοπῶλαι, ἰατροὶ διορίζοντες τὰ φάρμακα, καὶ πελάται ἀγοράζοντες αὐτά. Ὑπάρχουν Φαρμακεῖα μεγάλα καὶ μικρά, Φαρμακεῖα δημόσια καὶ Φαρμακεῖα ἰδιωτικά. Αἱ ἀναλογίαι, βλέπετε, τηροῦνται ὅλαι, καὶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ εἰς τὸ βάθος. Ἡ μόνη ὅμως διαφορὰ μεταξὺ τῶν Ψυχικῶν Φαρμακείων καὶ τῶν ἄλλων, εἶνε ὅτι τὰ πρῶτα παρέχουν ἀποκλειστικῶς φάρμακα, θεραπεύοντα ψυχικὰς ἀσθενείας ἢ ἀνάγκας. Τὰ φάρμακα ταῦτα θεραπεύουν παραδείγματος χάριν τὴν πλῆξιν, τὴν ἀνίαν, τὴν μελαγχολίαν, τὴν δίψαν τῆς γνώσεως, τὴν δίψαν τοῦ ὡραίου, τὴν εὐγενῆ περιέργειαν, καὶ τὰ λοιπά. Ἀλλ' ἡ ὁμοιότης μὲ τὰ κοινὰ φάρμακα ἐξακολουθεῖ. Ὑπάρχουν κ' ἐδῶ ἐπίσης φάρμακα πικρά, δυσάρεστα εἰς τὴν γεῦσιν, καὶ φάρμακα εὔγευστα καὶ εὐπρόσδεκτα. Ὑπάρχουν μεταξὺ αὐτῶν καὶ δηλητήρια, τόσον ἰσχυρὰ πολλάκις, ὥστε ἡ ἐλαχίστη δόσις εἶνε ἱκανὴ νὰ προξενήσῃ ἠθικὸν θάνατον.

Σεῖς, οἱ τόσον ἐξησκημένοι εἰς τὸ νὰ λύετε Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, πιστεύω ὅτι ἐννοήσατε πρὸ πολλοῦ τί ὀνομάζει Ψυχικὸν Φαρμακεῖον ὁ Δὲ Ἀμίτσις. Εἶνε ἁπλούστατα ἡ Βιβλιοθήκη. Τὸ βιβλίον εἶνε τὸ φάρμακον τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ὑαλοσκεπὴς θήκη, εἰς τὴν ὁποίαν παρατάσσονται τὰ βιβλία, εἰμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ὡραιότατα Ψυχικὸν Φαρμακεῖον.

Ὁ αὐτὸς ἰταλὸς συγγραφεὺς ἐκφράζει κάπου τὴν ἀπορίαν του, πῶς, ἐνῷ εἰς ὅλας τὰς οἰκίας εὑρίσκει τις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ὅλα τὰ ἀναγκαῖα σκεύη καὶ τὰ ὑλικά, τὰ ἐξυπηρετοῦντα τὸ σῶμα, ἀπὸ τὰς περισσοτέρας λείπει μόνον τὸ σκεῦος ἐκεῖνο, τὸ ἐξυπηρετοῦν τὴν ψυχήν! Ἡ κατοικία ὄντος, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ ψυχὴν καὶ ἀπὸ σῶμα, δὲν ἔπρεπε πάντοτε νὰ ἔχῃ, ἐκτὸς τοῦ μαγειρείου καὶ τῆς ἱματιοθήκης, καὶ ἓν ἀναγνωστήριον καὶ μίαν βιβλιοθήκην; Καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη ἀνάγκη δὲν ἔπρεπε νὰ θεωρῶνται ἐπίσης κατεπείγουσαι καὶ ἄξιαι τῆς αὐτῆς θεραπείας; Ἂς ὑπῆρχε πτωχὴ βιβλιοθήκη παρὰ τὴν πτωχὴν ἱματιοθήκην,— ἀλλ' ἂς ὑπῆρχεν. Ἡ ἔλλειψις ὅμως οἱαςδήποτε βιβλιοθήκης, καὶ τῆς πτωχοτάτης, παρὰ τὴν πλουσιωτέραν ἱματιοθήκην,— ὅπως παρατηρεῖται τόσον συχνά,— εἶνε φαινόμενον ἀπελπιστικόν.

Νομίζω ὅτι τὸ παράκονον τοῦ Δὲ Ἀμίτσις, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ ἔχων ὑπ' ὄψει του τὴν Ἰταλίαν, θὰ ἦτο ἀκόμη πικρότερον, ἂν ὁ συγγραφεὺς ἦτο ἕλλην, ἂν ὁμιλῶν εἶχεν ὑπ' ὄψει του τὴν Ἑλλάδα. . . Ἀλήθεια! πόσον ὀλίγον ἀγαπῶμεν τὸ βιβλίον! πόσον ὀλίγον φροντίζομεν διὰ τὴν βιβλιοθήκην μας! πόσον περιφρονοῦμεν τὴν ἀνάγκην ἐκείνην τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία μόνον διὰ τῆς ἀναγνώσεως θεραπεύεται! Ἐκτὸς ὀλίγων ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων, οἱ ὁποῖοι ζοῦν μὲ τὰ βιβλία καὶ κατ' ἀνάγκην τὰ ἔχουν, ποῦ ἄλλοῦ εἴδατε Βιβλιοθήκας; Εἴδα πολλάκις οἰκίας πολυτελέστατα ἐπιπλωμένας, μὲ περσικοὺς τάπητας καὶ μὲ ἐνετικὰ κάτοπτρα, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἔλειπε τίποτε. . . παρὰ μόνον ἡ βιβλιοθήκη. Εἶδα ἐπίσης οἰκίας πτωχικάς, μετριότατα ἐπιπλωμένας, αἱ ὁποῖαι οὐδὲν εἶχον κοινὸν μὲ τὰς πρώτας, παρὰ μόνον τὴν ἔλλειψιν βιβλιοθήκης. Τὸ δὲ δυστύχημα εἶνε, ὅτι ἡ ψυχικὴ ἀνάγκη οὔτε ἐκτὸς τῶν οἰκιῶν θεραπεύεται. Ποῦ εἶνε τὰ δημόσια ἐκεῖνα Ἀναγνωστήρια, τὰ ὁποῖα συναντᾷ τις ἀνὰ πᾶν βῆμα εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς πόλεις; Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τοὐλάχιστον, ἐκτὸς τοῦ Ἀναγνωστηρίου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Δανειστικῆς Βιβλιοθήκης (αὐτὸ μόνον διὰ κυρίας) οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει. Καὶ ὅμως αἱ Ἀθῆναι εἶνε πρωτεύουσα κατοικουμένη ὑπὸ 150 χιλιάδων ἀνθρώπων! Φαντασθῆτε τώρα τί γίνεται εἰς τὰς ἐπαρχίας, εἰς τὰς μικροτέρας πόλεις, εἰς τὰς κωμοπόλεις. . .

Ἆ, ὄχι· οἱ Ἕλληνες δὲν ἀναγινώσκομεν. Δὲν θέλομεν; δὲν ἀγαπῶμεν; δὲν ἐσυνειθίσαμεν; Ἀδιάφορον. Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι δὲν ἀναγινώσκομεν. Ἀρχούμεθα εἰς τὰ νέα τῆς ἡμέρας, τὰ ὁποῖα μᾶς σερβίρουν αἱ ἐφημερίδες, καὶ ἄλλο τίποτε δὲν ζητοῦμεν. Ἀπόδειξις ὅτι εἶνε τόσον ὀλίγα τὰ παρ' ἡμῖν ἐκδιδόμενα βιβλία. Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ ἐκδοθοῦν βιβλία εἰς τόπον, ὅπου οἱ ἄνθρωποι νομίζουν ὅτι τὸ πλέον περιττὸν καὶ μάταιον ἔξοδον εἶνε ἡ ἀπόκτησις ἑνὸς βιβλίου; Καὶ πῶς ὁ συγγραφεὺς νὰποφασίσῃ νὰ ἐκδώσῃ ἓν ἔργον του, ὅταν ἠξεύρῃ ὅτι πρέπει νὰ φορτωθῇ τὸν ἄλλον, διὰ νὰ ἐγγραφῇ συνδρομητής;

Καὶ αὐτὰ μὲν οἱ Ἕλληνες. Οἱ δὲ Ἑλληνόπαιδες;

Περὶ τούτων θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὴν προσεχῆ ἐπιστολήν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΙΚΡΑ ΕΒΡΑΙΑ

Εἰς τὸ σχολεῖον τῶν πτωχῶν, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα παιδάκια, ἐκάθητο καὶ μία μικρὰ Ἑβραία· ἦτο ἔξυπνη καὶ καλή, ἡ ἐπιμελεστέρα ἀπὸ ὅλους. Εἷς ἓν μάθημα ὅμως δὲν ἠμποροῦσε νὰ λάβῃ μέρος, δηλαδὴ εἰς τὸ μάθημα τῶν Ἱερῶν, διότι ἦτο εἰς χριστιανικὸν σχολεῖον.

Ἐν τούτοις, ὅταν ὁ διδάσκαλος παρέδιδεν Ἱερὰν Ἱστορίαν ἢ Κατήχησιν, ἡ Σάρα εἶχεν ἐμπρός της τὴν Γεωγραφίαν της καὶ ἐδιάβαζε, ἢ ἔκαμνε τὸ πρόβλημά της. Αὐτὰ ὅμως ἐτελείωναν γρήγορα, καὶ τότε, ἔμενε μὲν πάλιν ἀνοικτὸν τὸ βιβλίον ἐμπρός της, ἀλλὰ ἡ Σάρα δὲν τὸ ἐδιάβαζε, καὶ ἐκρυφάκουε τὴν παράδοσιν τοῦ διδασκάλου, ὁ ὁποῖος γρήγορα παρετήρησεν, ὅτι αὐτὴ τὸν ἤκουε προσεκτικώτερα καὶ τὸν ἐνοοῦσε καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

«Διάβαζε τὸ βιβλίον σου» τῆς ἔλεγε μὲ γλυκεῖαν σοβαρότητα· ἀλλ' ἡ Σάρα τὸν ἐκύτταζε μὲ τὰ μεγάλα λάμποντα μάτια της, καὶ ὁ διδάσκαλος τὴν ἐρωτοῦσε καὶ αὐτὴν πότε – πότε, ἔβλεπε δὲ μὲ ἔκπληξίν του, ὅτι τῷ ἀπεκρίνετο καλήτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἡ μικρὰ Ἑβραία εἶχε προσέξῃ, ἐννοήσῃ καὶ κρατήσῃ εἰς τὴν μνήμην της τὰ λόγια τοῦ διδασκάλου.

Ὁ πατήρ της ἦτο ἕνας πτωχός, ἀλλὰ πολὺ καλὸς ἄνθρωπος· εἶχε θέσῃ τὸν ὅρον, ὅταν τὴν ἔφερεν εἰς τὸ σχολεῖον, νὰ μὴ διδάσκεται τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Ἂν ὅμως κάθε φορὰν ἄφινε τὸ σχολεῖον τὴν ὥραν τῶν Ἱερῶν, θὰ κατήντα σπάνδαλον καὶ θὰ ἐπροκάλει τὰς παρατηρήσεις καὶ τὰ σχόλια τῶν ἄλλων μαθητριῶν. Δι' αὐτὸ ἔμενεν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἠμποροῦσε νὰ διαρκέσῃ πολύ.

Ὁ διδάσκαλος ἐπῆγεν εἰς τὸν πατέρα της καὶ τοῦ εἶπεν, ὅτι ἔπρεπεν ἢ ν

ἀπασύρῃ τὴν κόρην του ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἢ νὰ τὴν βαπτίσῃ.—«Λυποῦμαι παρὰ πολὺ νὰ βλέπω αὐτὰ τὰ λάμποντα μάτια, αὐτὴν τὴν βαθεῖαν αἴσθησιν καὶ αὐτὴν τὴν ἀδρόσιστον δίψαν τῆς ψυχῆς της διὰ τὸ Εὐαγγέλιον», εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

Ὁ πατὴρ τότε συνεκινήθη πολὺ καὶ εἶπε κλαίων·

«Ἐγὼ πολὺ ὀλίγα ἠξεύρω ἀπὸ τὴν θρησκείαν μας· ἀλλὰ ἡ μητέρα της ἦτο γνησία Ἰσραηλῖτις, ἀκλόνητος εἰς τὴν πίστιν της· εἰς τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην της τῆς ἔδωκα τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι τὸ παιδί μας ποτὲ δὲν θὰ ἐβαπτίζετο· πρέπει λοιπὸν νὰ κρατήσω τὸν λόγον μου· εἶνε σὰν ὅρκος εἰς τὸν Θεόν».

Καὶ ἡ μικρὰ Ἑβραία δὲν ἐπεσκέφθη πλέον τὸ σχολεῖον τῶν χριστιανῶν.

Ἔτη ἐπέρασαν.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μικροτέρας πόλεις τῆς Ἰουτλανδίας, ὑπηρέτει εἰς ἕνα πτωχικὸν σπίτι μία πτωχὴ κόρη τῆς θρησκείας τοῦ Μωυσῆ· ἦτο ἡ Σάρα· τὰ μαλλιά της ἦσαν μαῦρα ὡς ὁ ἔβενος, τὰ μαῦρά της μάτια ὅμως γεμᾶτα λάμψιν καὶ φῶς, ὅπως εἶνε συνήθως τὰ μάτια τῶν θυγατέρων τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς σημερινῆς νεάνιδος ἦτο ἀπαράλλακτη, ὅπως καὶ τοῦ κορασίου, τὸ ὁποῖον ἐκάθητο ἄλλοτε εἰς τὸ θρανίον τοῦ σχολείου καὶ σκεπτικὸν ἐκύτταζε τὸν διδάσκαλον. Κάθε Κυριακὴν ἀντηχοῦσαν ἀπὸ τὴν γειτονικὴν ἐκκλησίαν τὸ ὄργανον καὶ τὸ ᾄσμα τοῦ χοροῦ, καὶ ἔφθαναν ἀπὸ τὸν δρόμον ἕως μέσα εἰς τὸ σπίτι, ὅπου ἡ μικρὰ Ἑβραία εἰργάζετο, ἐπιμελὴς καὶ πιστὴ εἰς τὸ καθῆκόν της. «Πρέπει νὰ ἁγιάζῃς τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου», ἔλεγεν ὁ νόμος τῆς θρησκείας της· ἀλλὰ ἡ δι' αὐτὴν ἁγία ἡμέρα ἦτο ἡμέρα ἐργάσιμος διὰ τοὺς χριστιανούς, καί, ἄχ! μόνον εἰς τὴν καρδίαν της ἠμποροῦσε νὰ τὴν ἑορτάζῃ, καὶ αὐτὸ δὲν τῆς ἐφαίνετο ἀρκετόν. Ἀλλὰ τί σημαίνουν ἡμέραι καὶ ὧραι ἐμπρὸς εἰς τὸν Κύριον; Αὐτὴ ἡ σκέψις ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν της, καὶ μάλιστα τὴν χριστιανικὴν Κυριακὴν, ὅτε εἶχεν ὥρας διὰ σκέψεις περισσοτέρας καὶ ἡσυχωτέρας. Καὶ ἅμα τότε ἔφθαναν εἰς τὰ αὐτιά της οἱ ἦχοι τοῦ ὀργάνου καὶ τὸ γλυκὺ ᾄσμα, ἐκεῖ εἰς τὸ μαγειρεῖον, κοντὰ εἰς τὸν νεροχύτην, ὅπου ἐστέκετο,—τότε ἐγίνετο δι' αὐτὴν, ὄχι μόνον ἡ ὥρα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ θέσις ἱερὰ καὶ ἐπίσημος. Ἐδιάβαζε τὴν παλαιὰν Διαθήκην, τὸ κειμήλιον καὶ τὴν κληρονομίαν τοῦ ἔθνους της, καὶ μόνον αὐτήν· διότι, ὅ,τι ὁ πατήρ της καὶ ὁ διδάσκαλός της τῆς εἶχαν εἰπῇ, ὅταν ἔπαυσε νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ σχολεῖον, τῆς ἔμενε βαθειὰ εἰς τὸν νοῦν της· ἡ ὑπόσχεσις ἤδη ἡ δοθεῖσα εἰς τὴν μητέρα της, ὅτι ἡ Σάρα δὲν ἔπρεπε νὰ βαπτισθῇ, δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ τὴν πίστιν τῶν πατέρων της. Ἡ νέα Διαθήκη ἦτο δι' αὐτὴν βιβλίον μυστηριῶδες καὶ ἐσφραγισμένον, καὶ τοιοῦτον ἔπρεπε νὰ μένῃ. Καὶ ὅμως ἤξευρε τόσα ἀπὸ αὐτήν!

Ἐνῷ μίαν βραδυὰν ἐκάθητο εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου τῶν κυρίων της, ἤκουσε τὸν κύριόν της νὰ διαβάζῃ μεγαλοφώνως κάτι. Εἶχε τῶρα πλέον τὴν ἄδειαν ν' ἀκούῃ προσεκτικήν· δὲν ἐδιάβαζε τίποτε ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον, ἀλλὰ ἀπὸ ἓν παλαιὸν βιβλίον μὲ διηγήματα· αὐτὸ ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἀκούσῃ ἐξαίρετα.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

Κατὰ τὸν Ἄνδερσεν.

ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

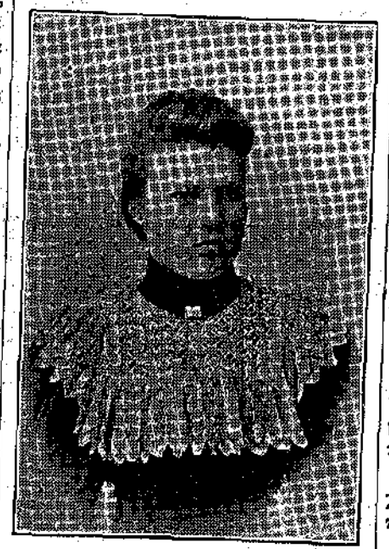

ΑΝΝΑ ΤΣΙΖΩΝ

Βραβευθεῖσα εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ραπτικῆς

(Ἴδε σελίδα 70 καὶ 78.)

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Κι' ἂν λησμονῆς βιβλία
σοβαρώτατα,
σπουδαῖα καὶ ἀστεῖα
καὶ σοφώτατα,

Ἑνὸς ὅμως βιβλίου
τὰ μαθήματα
μὴ λησμονῆς: Τοῦ Βίου...
τὰ παθήματα!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 197)

Ἀλλ' ἡ βοσκοπούλα, μικρὰ χωρική, ξυπόλυτη καὶ κουρελιασμένη, δὲν ἔπρεπεν ἀπὸ λόγια. Εἶχε μεγάλην ὄρεξιν νὰ βασανίσῃ τὰ καθαρὰ καὶ καλοφερεμένα ἀδελφάκια, ποὺ τὰ ἔβλεπε μὲ ζήλειαν, διότι αὐτὴ δὲν εἶχε νὰ φορέσῃ οὔτε παπούτσια!

— Ἐσεῖς πρέπει νὰ ἔχετε κάμῃ καὶ ἄλλες κλεψιές, ἐφώναζε· αὐτὴ βέβαια δὲν εἶνε ἡ πρώτη. Βάζω στοίχημα πὼς δὲν ἔχετε οὔτε διαβατήριο... Ποιὸς τὸ ξέρει ἀπὸ ποιὰ φυλακὴ ἔχετε φύγει!.. Αὐτὸ θὰ το μάθουμε τώρα ἀμέσως... Νὰ ἐκεῖ-κατω βλέπω κάτι χωροφύλακες!..

Καὶ ἐνῷ οἱ μικροὶ ὁδοιπόροι ἐσωπᾶσαν ἔντρομοι, ἡ βοσκοπούλα ἔτρεξεν εἰς τὸν δρόμον, ἐσήκωσε τὰ χέρια της ψηλὰ καὶ ἐφώναξε:

— Κύριοι χωροφύλακες! Ὁρίστ' ἐδῶ, σᾶς παρακαλῶ, ὁρίστ' ἐδῶ!

— Γιὰ τὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀνέκραξεν ἡ Μηλιά, τρομαγμένη. Μή μας κάμῃς τέτοιο κακό!

Ἀλλ' οἱ χωροφύλακες, ἀκούσαντες τὰς φωνὰς τῆς μικρᾶς βοσκοπούλας, εἶχαν ἤδη πλησιάσῃ.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ ἕνας, ὁ ὁποῖος εἶχε γαλόνι εἰς τὸ μανίκι.

— Κύριε Νωματάρχη, ἀπεκρίθη ἡ βοσκοπούλα, ἕνας κλέφτης... τὸν ἔπιασα τὴν ὥρα ποὺ ἔπινε τὸ γάλα τῆς κατσίκας μου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήχησαν θρῆνοι σπαρακτικοί... Ὁ Γιαννάκης κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἀδελφήν του, ἔκλαιε.

— Ἐσύ, μικρή, εἶπεν ὁ Ἐνωμοτάρχης πρὸς τὴν Μηλιάν, εἶδες αὐτὸ τὸ παιδὶ νὰ πίνῃ τὸ γάλα τῆς κατσίκας;

— Εἶνε ἀδελφός μου· ἀπεκρίθη ἡ Μηλιά· ὅ,τι σᾶς εἶπε αὐτὸ τὸ κακὸ κορίτσι, εἶνε ἀλήθεια.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι κακὸ κορίτσι, ἀντεῖπε τότε ἡ βοσκοπούλα· σεῖς εἶσθε κλέφτες!..

— Ὁ ἀδελφός μου δὲν εἶχε τι νὰ φάγῃ οὔτε νὰ πιῇ. Ἐδῶ κοντὰ δὲν εἶνε καμμιὰ βρύσι· ἐδίψοῦσε πολύ...

— Ἔλα, πληρώστε τὸ γάλα ποὺ ἠπιατε καὶ δὲν θὰ σας πειράξω, εἶπεν ὁ Ἐνωμοτάρχης, ὁ ὁποῖος ἐλυπήθη τὰ παιδιὰ ποὺ τὰ ἔβλεπε τόσον φοβισμένα. Δόστε μιὰ δεκάρα 'στὸ κορίτσι· δὲν πιστεύω νὰ ἤπιατε περισσότερο. Τὸ γιδίσιο γάλα τὸ πωλοῦν ἐδῶ δέκα λεπτὰ τὸ ποτῆρι.

— Ἄχ! δὲν ἔχουμε ἄλλα λεπτά, ἀπεκρίθη ἡ Μηλιά.

— Οὔτε διαβατήριο, εἶπεν ἡ βοσκοπούλα μὲ πονηρὸν μειδίαμα. Καὶ μου φαίνεται πὼς αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ πρώτη τους κλεψιά... Γιὰ ἐξετάστε τα, κύριε Νωματάρχη, νὰ ἰδῆτε!

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε; ἠρώτησεν ὁ Ἐνωμοτάρχης.

— Ἀπὸ πολὺ μακρυά, ἀπήντησεν ἡ Μηλιά, ἀπὸ τὸ Πλωμανάκι.

— Πῶς λέγεται ὁ πατέρας σας;

— Δερρῆς.

— Καὶ γιατὶ ἀφήσατε τοὺς γονεῖς σας;

— Ἐπέθαναν καὶ οἱ δυό.

— Εἶνε ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ μου λέτε;

— Ὦ ναί, ἂν ἐζοῦσαν, κύριε Νωματάρχη, θὰ ἤμαστε μαζί τους.

— Καὶ πῶς ἐφύγατε ἔτσι, χωρὶς λεπτὰ καὶ χωρὶς χαρτιά; Ἀδειάσετε τὴς τσέπες σας...

Ἡ Μηλιὰ τῆς ἀναποδογύρισε χωρὶς δυσκολίαν. Ἀλλ' ὁ Γιαννάκης δὲν ἔκαμνε τίποτε... Ἐσυλλογίζετο μὲ φόβον τὸ κίτρινον νόμισμα, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὴν τσέπην του. Ἂν το ἔβλεπαν, θὰ ἐνόμιζαν ὅτι τὸ εἶχε κλέψῃ. Δι' αὐτό, καθὼς ἦτο κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἀδελφήν του, ἔβγαλε σιγὰ-σιγὰ τὸ νόμισμα καὶ μὲ τρόπον τὸ ἔκρυψεν εἰς τὸ στῆθός του.

— Ἔλα καὶ σὺ μικρέ, δεῖξέ μας τὴς τσέπες σου! διέταξεν ὁ Ἐνωμοτάρχης.

Τώρα ὁ Γιαννάκης ὑπήκουσε. Ἡ τσέπες του ἦταν ἄδειες.

— Μποροῦμε νὰ φύγουμε; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά.

— Ὄχι, διότι ἐκλέψατε τὸ γάλα. Ἔπειτα δὲν ἔχετε διαβατήριον· δηλαδὴ εἴσθε ἀλῆται, καὶ αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν τόπον μας. Ἐλᾶτε μαζί μου· ἀπόψε θὰ κοιμηθῆτε 'στὴ φυλακή.

— Στὴ φυλακή! ἀνέκραξεν ἡ Μηλιά.

— Στὴ φυλακή! ἐπανέλαβεν ὁ Γιαννάκης, τραβῶν τὰ μαλλιά του.

Καὶ κατόπιν ἔπεσε κάτω, διότι οἱ πόδες του δὲν εἶχαν πλέον δύναμιν νὰ τὸν κρατήσουν ὄρθιον.

— Ἄχ, θὰ πεθάνῃ!.. Γιαννάκη, ἀγάπη μου!

Καὶ ἡ Μηλιὰ ἐγονάτισε πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ του ἐσήκωσε μὲ τὰ χέρια της τὸ κεφάλι.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἐνωμοτάρχης εἶχε βγάλῃ τὸ μεγάλον του μανδήλι διὰ νὰ σπογγίσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν δακρυσμένοι... Ἀλλὰ συγχρόνως, διὰ νὰ μὴ ἐννοήσουν τὴν συγκίνησίν του, ἀπεμύχθη μὲ ἕνα κρότον φοβερόν. Ὁ κρότος αὐτὸς κατετρόμαξε τὸν Γιαννάκην, ὁ ὁποῖος ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὸν ὦμον τῆς ἀδελφῆς του, κραυγάζων:

— Μηλιά, μᾶς ἐσκότωσαν!.. Αὐτὸ δὲν ἦταν τουφεκιά, ποὺ την ἔρριξαν κατ' ἐπάνω μας;

Οἱ χωροφύλακες, παρ' ὅλην των τὴν συγκίνησιν, ἤρχισαν νὰ γελοῦν μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ μύτη τοῦ κυρίου Ἐνωμοτάρχου ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς τυφέκιον!

— Αὐτὸς ὁ μικρὸς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ περιπατήσῃ ὡς τὸ χωριό· εἶνε μια ὁλόκληρη λεύγα ἀπὸ ἐδῶ, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ. Ἂν θέλετε, κύριε Ἐνωμοτάρχα, τὸν καθίζουμε ἐπάνω 'στὰ σπαθιά μας, καὶ πιάνεται ἀπὸ τὰ χέρια μας...

— Ἂς το δοκιμάσωμεν· καὶ ἂν δὲν μπορέσῃ νὰ κρατηθῇ, ἔ, δὲν πειράζει, τὸν πέρνω ἐγώ. Τὰ μικρά μου ἔχουν τὴν ἴδιαν ἡλικίαν· ξεύρω, βλέπεις, ἀπὸ παιδιά.

Τὰ σπαθιὰ ἐτοποθετήθησαν τὸ ἓν πλησίον τοῦ ἄλλου, καὶ οἱ χωροφύλακες, κρατοῦντες αὐτὰ ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα, ἔσκυψαν, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ ὁ Γιαννάκης νὰ καθήσῃ εἰς τὸ αὐτοσχέδιον αὐτὸ φορεῖον. Ἀλλ' ὁ μικρὸς ἠρνήθη καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ἀκόμη δυνατώτερα, νομίζων ὅτι θέλουν νὰ τὸν σουβλίσουν.

— Εἶσαι ἀνόητος, Γιαννάκη, εἶπεν ἡ ἀδελφή του. Ἰδὲς τί εὔκολο ποῦ εἶνε!

Καὶ ἡ Μηλιὰ ἐκάθισεν ἀντ' αὐτοῦ, διὰ νὰ τῷ δείξῃ ὅτι ἦτο ὄχι μόνον εὔκολον, ἀλλὰ καὶ εὐχάριστον. Καὶ τότε οἱ δύο ἄνδρες ἐξεκίνησαν.

— Σταθῆτε! ἀνεβαίνω! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης, τρέχων νὰ φθάσῃ τὴν ἀδελφήν του.

—Ἔλα, κάθησε κοντά της· σᾶς σηκόνουμε καὶ τοὺς δυό.

Μετ' ὀλίγον τὰ παιδιὰ ἐγελοῦσαν. Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς μεταφορᾶς τοῦς ἐφαίνετο πολὺ ἀστεῖος... Καὶ αὐτοὶ οἱ χωροφύλακες τὰ ἐκύτταζαν μὲ συμπάθειαν, ποὺ ἦσαν εὔθυμα τώρα, ἐνῷ πρὸ ὀλίγου ἦσαν τόσον λυπημένα... Ἅμα ἐφάνη τὸ χωρίον, ὁ Ἐνωμοτάρχης τοῦς εἶπε:

— Τώρα καταιδῆτε. Θὰ μας περιγελάσουν, ἂν σας ἰδοῦν ἔτσι ἐπάνω 'στὰ σπαθιά... Πηγαίνετε σεῖς ἔμπρός.

— Ὄχι, εἶπεν ἡ Μηλιά· ἔτσι θὰ μας περιγελάσουν περισσότερο. Θὰ νομίσουν πῶς ἤμεθα τίποτε κακὰ παιδιὰ καὶ ἡ μάγκαις θὰ μας πάρουν ἀπὸ πίσω. Σᾶς παρακαλῶ πολύ, κύριε Νωματάρχη, νὰ πηγαίνετε σεῖς ἔμπρός, καὶ 'μεῖς ἐρχόμεθα ἀπὸ 'πίσω

— Ἄ, γιὰ νὰ μας φύγετε!.. Θέλετε νὰ το κόψετε λάσπη, ἔ;

— Καὶ μὲ τί πόδια; εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Ἐγὼ εἶμαι ἀκόμη κατακουρασμένος.

Πραγματικῶς οἱ χωροφύλακες δὲν εἶχαν νὰ φοβηθοῦν δραπέτευσιν καὶ συγκατετέθησαν νὰ προπορευθοῦν, ἐνῷ τὰ παιδία θὰ ἤρχοντο ἀπὸ πίσω των.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μετέβησαν εἰς τὸ Δημαρχεῖον. Ὁ Δήμαρχος ἦτο ἐκεῖ.

— Τ' εἶνε αὐτοὶ πάλι, κύριε Ἐνωμοτάρχα; ἠρώτησε βλέπων τὰ παιδία, ὄχι βέβαια μὲ μεγάλην εὐμένειαν.

— Κύριε Δήμαρχε, αὐτὰ τὰ παιδιὰ τὰ συνέλαβα εἰς τὸν δρόμον.

— Τί ἔκαμαν;

— Νά, ὁ μικρός, ἐπειδὴ ἐπεινοῦσε πολὺ καὶ ἐδίψοῦσε, ἄρχισε νὰ πίνῃ γάλα

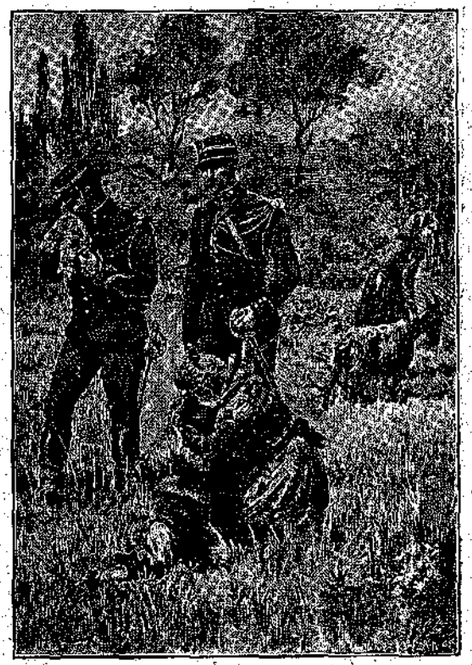

«Ὁ κρότος αὐτὸς κατετρόμαξε τὸν Γιαννάκην, ὁ ὁποῖος ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὸν ὦμον τῆς ἀδελφῆς του...

(Σελ. 205, στήλ. α').

ἀπὸ μιὰ κατσίκα, ὅταν τὸν εἶδε ἡ βοσκοπούλα καὶ μας ἐφώναξε.

— Εἶνε ἀπὸ τὰ περίχωρα;

— Ὄχι· ἀπὸ τὸ Πλωμανάκι· ἀλλὰ δὲν ἔχουν διαβατήριον.

— Ἄ, ὥστε λοιπὸν εἶνε ἀλῆται. Πολὺ καλά. Νά τα κλείσετε 'στὴν παλιὰ σιταποθήκη!

— Ἡ στέγη εἶνε χαλασμένη, κύριε Δήμαρχε· ἔπειτα... ἐκεῖ μέσα ἔχει ποντίκια, παρετήρησεν ὁ Ἐνωμοτάρχης.

— Ποντίκια!.. Ὦ, κύριε Δήμαρχε, σᾶς παρακαλῶ, βάλετέ μας πουθενὰ ἀλλοῦ... τὰ φοβοῦμαι πολύ! ἀνέκραξεν ἡ Μηλιά.

— Καὶ ποῦ θέλετε νὰ σας βάλω; Μήπως ἐπιθυμεῖτε νὰ σας δώσω τὴν κάμαρά μου; ἠρώτησεν ὁ Δήμαρχος εἰρωνικῶς. Σιωπή! αὐθάδης!

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΕΙΣ ΤΟΝ « ΠΡΟΑΝΤΑ ΤΟΝ ΝΙΚΙΟΥ »

Μέχρι τῆς 20ῆς Ἰουλίου

Κατ' ἀρχὴν ἡ Διάπλασις οὐδέποτε παρατείνει τὴν ἄπαξ ταχθεῖσαν προθεσμίαν. Ἐν τούτοις, ἐκτάκτως ὅλως καὶ ἐξαιρετικῶς, νομίζει ὅτι ὀφείλει νὰ κάμῃ παράβασιν τῆς ἀρχῆς της καὶ νὰ δώσῃ μίαν παράτασιν τῆς προθεσμίας πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τὸν «Πρόαντα τὸν Νικίου», διὰ τὴν ἐξῆς σπουδαιοτάτην καὶ εὐλογωτάτην αἰτίαν :

Ὁ «Πρόας ὁ Νικίου» ἐχαρακτηρίσθη ἐξ ἀρχῆς ὡς ἀνάγνωσμα τῶν Διακοπῶν καὶ ὡς ἀμοιβή, τρόπον τινὰ ὡς βραβεῖον, διὰ τὸν καλὸν βαθμὸν τῶν ἐξετάσεων. Ἀλλ' ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς ἔληξε τὴν 15 Ἰουνίου, δηλαδὴ πρὸ τῆς λήξεως τῶν ἐξετάσεων καὶ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν. Ἑπομένως οἱ γονεῖς, ὅσοι εἶχον ὑποσχεθῆ νὰ χαρίσουν εἰς τὰ τέκνα των τὸν «Πρόαντα» ὡς ἀμοιβὴν τῶν καλῶν αὐτῶν ἐξετάσεων, δὲν ἦσαν εἰς θέσιν μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου νὰ γνωρίζουν τί βαθμὸν θὰ ἐλάμβανον καὶ ἂν θὰ ἐδικαιοῦντο νὰ τύχουν τῆς ἀμοιβῆς, ὥστε νὰ τὰ ἐγγράψουν συνδρομητάς. Διὰ τοῦτο ἡ «Διάπλασις» ἔλαβε πολυαριθμους ἐπιστολὰς ἐκ μέρους φίλων της, οἱ ὁποῖοι τῇ ἀνήγγελλον ὅτι μετὰ τὰς ἐξετάσεις οἱ γονεῖς των θαπεφάσιζον ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ τους ἐγγράψουν συνδρομητὰς εἰς τὸν « Πρόαντα » καὶ τὴν παρεκάλουν νὰ παρατείνῃ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐγγραφῆς διὰ νὰ δυνηθοῦν καὶ αὐτοί, ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας, νὰ ἐπωφεληθῶσι τοῦ προνομίου τοῦ συνδρομητοῦ—δηλαδὴ τῆς ἐκπτώσεως.

Ἡ Διάπλασις λοιπὸν ἐσκέφθη, ὅτι ἡ ἀπαίτησις αὕτη ἦτο δικαιοτάτη. Ἄλλως τε τὸ βιβλίον θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον, ὥστε ὑπάρχει ἀκόμη ἀρκετὸς καιρὸς προεγγραφῆς. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ παρατείνῃ σήμερον τὴν προθεσμίαν

Μέχρι τῆς εἰκοστῆς τοῦ προσεχοῦς Ἰουλίου

οὕτως ὥστε νὰ δυνηθοῦν νὰ ἀποκτήσουν τὸν «Πρόαντα» μόνον ἀντὶ φράγκων τριῶν (3) ἄδετον, καὶ ἀντὶ φράγκων 4,30 χρυσόδετον, καὶ ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν μετὰ τὰς Ἐξετάσεις των.

Ἐννοεῖται οἰκοθεν ὅτι ἡ προθεσμία αὕτη εἶνε πλέον ὁριστική, διότι μὲ τὴν λῆξιν αὐτῆς θὰ συμπέσῃ περίπου καὶ ἡ ἔκδοσις τοῦ βιβλίου. Τότε δὲ μόνον ἀγοραστὰς θὰ δεχώμεθα, οἱ ὁποῖοι θὰ πληρόνουν τὸ βιβλίον πρὸς φρ 3,50 ἄδετον καὶ πρὸς φρ. 5 χρυσόδετον.

Η ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Περιεργοτάτη Ἐπιστολὴ ἑνὸς φίλου μας

(Ἀφιερουμένη εἰς τὴν φιλοτιμίαν τῶν Ἑλληνοπαίδων)

Ἐν Βάρνῃ τῆς Βουλγαρίας, 30 Μαΐου 1898.

Φιλτάτη Διάπλασις,

Εἶδα μὲ χαράν μου μεγάλην τὴν πρόταση τοῦ συναδέλφου μου Μικροῦ Τυμπανιστοῦ, σπεύδω δέ, καίτοι ἀργὰ κάπως, νὰ σου ἐκφράσω τὴν πλήρη μου, τὴν ἔκθυμον ἐπιδοκιμασίαν, καὶ συγχρόνως τὰς χρηστοτάτας μου ἐλπίδας περὶ τῆς γενικῆς παραδοχῆς αὐτῆς καὶ ἐπιτυχίας. Εἶμαι συνδρομητής σου παλαιὸς καὶ γνωρίζεις καλῶς πόσον σὲ ἀγαπῶ καὶ πόσον ἐπιθυμῶ τὴν πρόοδόν σου. Ἔπειτα συμβαίνει καὶ κάτι ἄλλο ; Ζῶ πρὸ ἐτῶν εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, καὶ μάλιστα ἐν Βουλγαρίᾳ, δηλαδὴ ἐν τῷ μέσῳ, ἂν ὄχι ἐχθρῶν, τοὐλάχιστον ἀντιζήλων· οἱ δὲ Ἑλληνόπαιδες, οἱ ὁποῖοι ζῶσιν ὑπὸ τοιούτους ὅρους, ἀγαποῦν ἀκόμη περισσότερον τὰ ἑλληνικὰ πράγματα καὶ ἀκόμη περιστότερον ἐνεργοῦσι καὶ εὐχονται ὑπὲρ τῆς προόδου των, διότι ἐξεγείρεται πολὺ ἡ ἐθνική των φιλοτιμία ἐκ τῆς παρατηρήσεως καὶ τῆς συγκρίσεως τῆς προόδου τῶν ξένων, τῶν ἀντιζήλων.

Γνωρίζεις, ὅτι ὑπάρχει καὶ μία Βουλγαρικὴ Διάπλασις ; Ναί, ναί· ὑπάρχει. . . ἓν περιοδικὸν διὰ παιδία εἰκονογραφημένον, ἐκδιδόμενον εἰς τὴν Σόφιαν. Ὀνομάζεται « Ζβεζδίτσα » τὸ ὁποῖον βουλγαριστὶ σημαίνει « Μικρὸς Ἀστήρ ». Τώρα βέβαια θά μου εἴπῃς : « Τί ἀτελές, τί ἄσχημον, τί ἀκαλαίσθητον πρέπει νὰ εἶνε τὸ περιοδικὸν αὐτό, ἀφ' οὗ ἐκδίδεται εἰς τὴν Βουλγαρίαν, ἡ ὁποία μόλις χθὲς εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ πολιτισμοῦ ! Φαντάζομαι !»—"Οχι, φιλτάτη Διάπλασις, δὲν φαντάζεσαι, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὸ φαντασθῇς . . . Ἄκουσε λοιπόν : Τὸ περιοδικὸν τῶν Βουλγαροπαίδων εἶνε ἀνώτερον ἀπὸ τὸ περιοδικὸν τῶν Ἑλληνοπαίδων. Ἡ Βουλγαρικὴ Διάπλασις βάζει κάτω τὴν Ἑλληνικὴν Διάπλασιν.

Σὲ βλέπω λυπημένην, πληγωμένην εἰς τὴν φιλοτιμίαν σου, καὶ σπεύδω ἀμέσως νὰ σε καθησυχάσω. Λέγω ἀνώτερον, δὲν ἐννοῶ ὑπὸ ἔποψιν ὕλης. Ἀ, εἰμπορεῖς νὰ εἶσαι βεβαία καὶ ὑπερήφανος, ὅτι κάμνεις τὸ χρέος σου καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ἡ ἑλληνικὴ Διάπλασις συντάσσεται καὶ εἶνε διορανωμένη, ὅπως καμμία ἄλλη Διάπλασις τοῦ κόσμου. Καὶ θέλεις τὴν πλέον ἀπτὴν ἀπόδειξίν που γίνεται ; Ἰδού : Ἡ Βουλγαρικὴ Διάπλασις μεταφράζει καὶ δημοσιεύει συχνότατα τὰ διηγήματα τῆς Ἑλληνικῆς Διαπλάσεως. Ὡς πρὸς αὐτὸ ἡ ἐθνική σου φιλοτιμία δὲν ὑφίσταται καμμίαν ταπείνωσιν· ἡ πνευματικὴ ὑπεροχὴ εἶνε ἡ σπουδαιοτέρα. . . .

Εἰς ὅλα τὰ ἄλλα ὅμως ἡ Βουλγαρικὴ Διάπλασις μὲ κάμνει νὰ ἐντρέπωμαι ὀλίγον. Πρῶτον, διότι ἔχει εἴκοσι τέσσαρας σελίδας (ἀρ. 24 ! ! !) Δεύτερον, διότι ἔχει χρωματισμένον καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, καὶ κάθε φορὰν μὲ ἄλλο χρῶμα τυπωμένον. Τρίτον, διότι τυπόνεται εἰς χαρτὶ πρώτης ποιότητος. Τέταρτον, διότι εἶνε γεμάτη ἀπὸ εἰκόνας καὶ γελοιογραφίας (ἀκόμη καὶ αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις της εἶνε εἰκονογραφημέναι !) Πέμπτον, διότι συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ μίαν ὡραίαν πολύχρωμον εἰκόνα, ἐκτὸς τοῦ κειμένου, εἰς χονδρὸν χαρτὶ θαυμάσιον. Ἕκτον, διότι ἐκδίδει συχνὰ παραρτήματα, ἡμερολόγια εἰκονογραφημένα καὶ χρωματιστά, εἰκόνας καλλιτεχνικὰς κτλ. κτλ. Ἑβδομον, διότι τυπόνεται, ὄχι βέβαια μὲ τὴν ἰδικήν σου κομψότητα, ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν πολυτέλειαν . . .

Νομίζω, ὅτι ἀρκοῦσιν αὐτά, διὰ νὰ ἐννοήσῃς διατί ἐντρέπομαι ἐνώπιον τῶν φίλων μου Βουλγαροπαίδων, συγκρίνων τὴν ἰδικήν μας πτωχὴν Διάπλασιν, μὲ τὴν ἰδικήν των τὴν πλουσίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ . . . Ἐντρέπομαι, διότι μοῦ φαίνεται ὅτι οἱ Βουλγαρόπαιδες δεικνύουν περισσοτέραν φιλοτιμίαν ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνόπαιδας. Λυποῦμαι διότι αὐτοὶ ὑπεστήριξαν καὶ διέδοκαν περισσότερον τὸ περιοδικόν των. Λυποῦμαι διότι, ἐν τῇ φιλοπατρίᾳ καὶ τῇ φιλομουσίᾳ των, τοῦ παρέσχον ἄφθονα τὰ μέσα, νἀναδειχθῇ ἀνώτερον ἀπὸ τὴν Διάπλασίν μας. Λυποῦμαι τέλος πάντων, διότι οἱ ἀντίζηλοι, ὑπὸ ἔποψιν πατριωτισμοῦ, μᾶς ἔβαλαν κάτω. Πικρὰ ἡ ἀλήθεια, ἀλλ' εἶνε ἀλήθεια ! . . .

Μάλιστα· οἱ Βουλγαρόπαιδες, οἱ ὁποῖοι οὔτε πολυπληθέστεροι, οὔτε πλουσιώτεροι ἀπὸ ἡμᾶς εἶνε, ἔκαμαν περιοδικὸν εὐρωπαϊκόν. Σήμερον κυκλοφορεῖ μὲ 24 σελίδας εἰς 15,000 ἀντίτυπα — φαντάσου τί πλῆθος συνδρομητῶν ἔχει, — καὶ αὔριον βεβαίως θὰ ἔχῃ 48 σελίδας καὶ θὰ κυκλοφορῇ εἰς 30,000 ἀντίτυπα . . . Καὶ ἡμεῖς ; 8 σελίδας, καὶ εἰς πόσα ἀντίτυπα ; Αὐτὸ πλέον σύ το ἠξεύρεις, φιλτάτη Διάπλασις . . . Ἀλλὰ τὸ μανεύω κ' ἐγώ. Ὄχι, δὲν ὑποστηρίζεσαι σὺ ὅσον ἔπρεπε. Ἀκόμη οἱ Ἑλληνόπαιδες δὲν σου παρέσχομεν τὰ μέσα νἀναπτυχθῇς ὅσον ἔπρεπε. Καὶ εὐθηνὴ εἶνε ἡ συνδρομή σου καὶ ἡ κυκλοφορία σου μετρία. . . . Μὲ τόσα ἔξοδα ποὺ ἔχεις, ζητεῖς 8 φράγκα τὸν χρόνον, ἐν ᾧ ἄλλα ἑλληνικὰ περιοδικά,—ἀφίνω δὰ τὰ ξένα,—μικρότερα ἀπὸ σέ, μὲ τὰ μισὰ ἔξοδα τῶν ἰδικῶν σου, μᾶς ζητοῦν 10 καὶ 12 καὶ 15 !

Ἂς εἶνε ! Ἡ πρότασις τοῦ Μικροῦ Τυμπανιστοῦ πρέπει νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν. Εἶνε πλέον καιρός. Μᾶς τὸ ἐπιβάλλει ὁ πατριωτισμός, μᾶς τὸ ἐπιβάλλει αὐτὴ ἡ ἐθνική μας φιλοτιμία. Διάπλασις μὲ 16 σελίδας καὶ μ' ἐξώφυλλον καὶ μὲ ὅλας τὰς σχετικὰς τελειοποιήσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἐπιτρέψῃ ἡ διπλασιασις τῆς συνδρομῆς, αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε τὸ ὀνειρον παντὸς Ἑλληνόπαιδος καὶ τὸ κυριώτερον,

πρέπει νὰ πραγματοποιηθῇ γρήγορα. Χρειάζεται ἐνέργεια, ἐργασία, σπουδή. Ἔλα καὶ μᾶς ἔφαγαν οἱ Βούλγαροι!

Αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν μου, φιλτάτη Διάπλασις, τὴν ὁποίαν ἔγραψα μὲ πόνον, ἀλλὰ καὶ μ' ἐλπίδα, τὴν ἀφιερώνω εἰς τὴν φιλοτιμίαν τῶν Ἑλληνοπαίδων. Καὶ ὄχι μόνον σοῦ δίδω τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ σὲ παρακαλῶ μάλιστα θερμῶς νὰ τὴν δημοσιεύσῃς.

Σὲ ἀσπάζομαι μυριάκις

Ὁ πιστός σου φίλος

ΧΡΥΣΟΨΑΡΟ

Σημειώσις τῆς Διαπλάσεως. — Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν πᾶν σχόλιον ἡ Διάπλασις τὸ θεωρεῖ περιττόν. Ἂς τὴν σχολιάσουν οἱ φίλοι της, καὶ μάλιστα,—ὅπως θὰ λάβουν γρήγορα ἀφορμήν,—ἂς ἀπαντήσουν ἔμπρακτως. Ἐπειδὴ ὅμως γωρίζει τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος βουλγαρικὸν περιοδικόν, εἶνε εἰς θέσιν νὰ διαβεβαιώσῃ τοὺς φίλους της, ὅτι, πάντα ὅσα λέγει περὶ αὐτοῦ τὸ Χρυσόψαρο, εἶνε ἀληθῆ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὴν ἐξοχὴν ἦσαν τόσαι μυῖαι, ὥστε τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, διὰ νὰ κοιμηθῇ ἓν ἀπομεσήμερον, ἠναγκάσθη νὰ καλύψῃ τὸ πρόσωπόν του μὲ τὸ συρματόπλεκτον κάλυμμα τῶν φαγητῶν.

Ἡ ἀδελφή του τὸν ἐρωτᾷ γελῶσα :

— Τί ἔχεις σκεπασμένον αὐτοῦ ; κανένα κεφαλάκι πρόβειο ;

— Ὄχι . . . μυαλά ! ἀποκρίνεται σοβαρῶς τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεχαγυφεντοπούλου

* * *

Εἰς τὸ Σχολεῖον :

— Ἀνορθόγραφε ! Τὸ *γενικὴ* τὸ γράφεις μὲ περισπωμένη ;

— Μὰ δὲν μας εἴπατε, δάσκαλε, ὅτι ἡ μακρυπατάληκτος Γενικὴ τονιζομένη ἐπὶ τῆς ληγούσης περισπᾶται ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀειδαλοῦ Ρόδου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΗ λησμονῆτε τὰς προθεσμίας, διὰ νὰ μὴ μένετε ἔξω. Ἡ προθεσμία διὰ τὴν Ἑβδόμην Κυριακὴν λήγει σήμερον· διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Καλλιγραφίας, τὴν 30 Ἰουνίου· διὰ τὰς Γνώμας Συνδρομητῶν τὴν 30 Νοεμβρίου καὶ διὰ τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὸν «*Πρόαντα τὸν Νικίου*» τὴν 20 Ἰουλίου.

Ἴρις, Ἰωνικὴ Ἀκτή, Ἰωάννα Μαρκέτη, Φιλέλλην Μικρασιάτα καὶ οἱ λοιποί, ὅσοι ἐβραβεύθητε καὶ δὲν μου ἐστείλατε ἀκόμη τὰς φωτογραφίας σας, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ τας στείλετε, διότι οἱ συνάδελφοί σας ἐπιθυμοῦν πολὺ νὰ τας ἴδουν.

Μετὰ βουτάτης θλίψεως ἀναγγέλλω τὸν θάνατον τῆς ἐν Πάτραις ἀγαπητῆς μου φίλης *Εὐγενίας Ν. Τριάντη*, κόρης στολισμένης μὲ ὅλα τὰ προτερήματα. Παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ παρηγορήσῃ τὴν μητέρα της καὶ τὰδέλφια της.

«Τρέλλα ἦτο εἰς τὴν "Ἐκθεσιν, τρελλότατα ! μοῦ γράφει ὁ *Ἄρατος*. Εἰς ἓν δωμάτιον ἦτο καὶ ἡ φωτογραφία τῆς Λιλῆς, ἀπαρέλλακτη ὅπως τὴν εἶχε φωτογραφήσει ὁ Ἀνανίας ὅταν κλαίει καὶ ὅταν γελᾷ. . . Εἰς ἓν ἄλλο ἦτο ὁ «Μῶλος Πατρῶν» ζαχαρωμένος καὶ τον εἶχαν εἰς λαχεῖον ὅπου ἔβαλα κ' ἐγώ. Ἂν μου πέσῃ, πρῶτα ἐπιάσθην νὰ τὸν φάγωμεν ἐγὼ καὶ σύ· ἔπειτα, εἶπα, καλλίτερα νὰ τον φάγουν ὅλοι οἱ συνδρομηταί σου, καὶ εἰς τὸ τέλος ἐσκέφθην νὰ τον φάγωμεν ἐγὼ καὶ ἡ Λιλή, τώρα ποὺ ἔγινε καλὸ κορίτσι.» Νὰ ἴδοῦμεν λοιπόν, θὰ σου πέσῃ;

Ζωφερὸ Μεσαίωνα, συμφωνῶ μὲ τὴν ἰδέαν σου, ὅτι εἰς διαρκῆς Διαγωνισμὸς Συνθέσεως Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ ἔδιδε νέαν ὤθησιν καὶ βελτίωσιν εἰς αὐτάς. Εἶχα ἄλλοτε τοιοῦτον καὶ σκέπτομαι νὰ τον ἀνιδρύσω λίαν προσεχῶς. —Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς μεταξὺ φίλων μου ἀλληλογραφίας πρέπει νὰ εἶνε ἀνοικταί, διὰ νὰ τας ἀναγνώσκω. Εἴκοσι λεπτῶν γραμματόσημον ἀρκεῖ.

Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας, ἔλαβα ἓν τετράδιόν σου χωρὶς γραμματόσημον καὶ χωρὶς διεύθυνσιν. Στεῖλέ μου ἓν εἰκοσάλεπτον καὶ γράψε μου διὰ ποῖον εἶνε

Ἀρχιναύαρχε Ἠδρυιάδη, εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ : α') ναί· β') ναί· γ') θὰ τὸ ἴδῃς εἰς τὴν κρίσιν· δ') ὄχι. Τώρα πιστεύω δὲν ἔχεις παράπονον.

Βεβαίως, *Μπουμπουτουμάνο Μυαλό*, ἂν δημοσιευθοῦν αἱ Πνευματικαί σου Ἀσκήσεις, δικαιοῦσαι νὰ στείλῃς εἰς τὸν Διαγωνισμὸν καὶ τὰς λύσεις των Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις.

Πρῶτος-πρῶτος ὁ *Γουλιέλμος Τέλλος* εὗρε τὸν «Βασιλιᾶ τὸν Δράκοντα» τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ προηγουμένου συλλαδίου· κατόπιν τὸ *"Ετσι θέλω*. Μέχρι σήμερον, κανεὶς ἄλλος δὲν μου ἀνήγγειλε τὴν εὕρεσίν του. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ τον εἶδαν πολλοί, καὶ ἀργότερα θὰ εἴπω τὸν τρόπον, διὰ νὰ τον ἴδουν ὅλοι, ὅπως καὶ τὸν ἀλησμόνητον ἐκεῖνον Τάκην.

Εὐχαρίστως, *Ἄστε*, θὰ σου δώσω τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖς, ἀρκεῖ κατὰ τὸν Κανονισμὸν τῶν Ψευδωνύμων, νὰ μου στείλῃς μίαν δραχμὴν διὰ τὴν ἀλλαγήν.

Χρυσόπτερος Πεταλούδα, ἐκ τῶν ψευδωνύμων, τὰ ὁποῖα προτείνεις, αὐτὰ σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ καὶ ὑπ' αὐτὸ δημοσιεύω σήμερον τὰς προτάσεις σου. Ἡ δραχμὴ ἐλήφθη.

Τὰ φύλλα, *Ἐρατεινὴ Χάλκη*, στέλλονται τακτικώτατα καθ' ἑβδομάδα, φαίνεται δὲ ὅτι ὁ γραμματοκομιστὴς δὲν ἐκπληροῖ τὸ καθήκόν του καὶ ἐν παράπονόν σας εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ἴσως τὸν διορθώσῃ. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις.

Τσούχτρα, ἔχεις ἀδικον νὰ παρακονᾶσαι. Σύμπτωσις νὰ μὴ δημοσιεύσω Πληροφορίας, — ὅπως καὶ σήμερα,—τὴν ἑβδομάδα ποὺ εἶχα ἐπιστολήν σου. Ἐκράτησα ὅμως σημείωσιν καὶ εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιεύσω τὴν σημερινὴν πληροφορίαν.

Ἐπεβύμουν πολύ, *Δαίδαλε*, νἀναγνώσω περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς ἐκείνης καὶ ἀπὸ σέ. Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἔλαβα ἐπιστολήν σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Ἐλπίζω ὅτι ἐτελείωσαν τὰ ἐμπόδια καὶ ὅτι θὰ μου γράψῃς συχνά.

Μικρὲ Τυμπανιστά, σὲ παραπέμπω ἀνωτέρω εἰς τὴν πρὸς τὸν *Ζωφερὸν Μεσαίωνα* ἀπάντησιν. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος θὰ τα ἴδῃς εἰς τὸ προσεχές. Πολλὰς εὐχὰς διὰ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων σου.

Εἶδα τὰς περιπετείας τῆς Καλλιγραφίας σου, *Χειμωνιάτικη Δεσπίνα*, καὶ τώρα περιμένω ἄλλην. Τὸ χαρτὶ πρέπει νὰ εἶνε ἀχαράκωτον, ὥστε γράψε μὲ κανόνα. Συγχαίρω τὸν *Μικρὸν Κατεργάρην* διὰ τὰς λαμπρὰς του ἐξετάσεις καὶ περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἰδικῶν σου.

Καὶ δύο καὶ πλειοτέρων φυλλαδίων λύσεις, *Μαρία Καλλιτίκου*, δύνασαι νὰ στέλλῃς ἐντὸς ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φακέλλου, ἀρκεῖ νὰ τας στέλλῃς ἐμπροθέσμως.

Ἀργυρότοξε Ἀπόλλον, ἐκ τῶν τριῶν ψευδωνύμων τὰ ὁποῖα μοῦ ἐπρότεινες, αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ.

Ὡραιότατον τὸ ποίημά σου. *Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλους*. Στεῖλέ μου τὰς Πνευμ. Ἀσκήσεις, τὰς ὁποίας συνέθεσες. Τὸ ψευδώνυμον, περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς, οὐδέποτε ἐφάνη εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου, οὔτε θὰ τὸ ἐδεχόμην, ἂν μοι ἐπροτείνετο.

Τὸ ταχυδρομεῖον Πατρῶν μὲ εἰδοποιεῖ ὅτι ἐρρίφθη ἐκεῖ δι' ἐμὲ γράμμα ἀπλήρωτον. Ὁ ἀποστολεὺς ἂς το ζητήσῃ καὶ ἂς δέσῃ τὸ γραμματόσημον διὰ νὰ τὸ λάβω

Αὐτὸ μοῦ λέγει καὶ ὁ Ἀνανίας, *Τρεκυμιώδη Μαλόν*, προκειμένου περὶ τῆς ἀνυπομονησίας σας : « Ἀφ' οὗ ἔφαγαν τὸ βῶδι ἂς φάγουν τώρα καὶ τὴν οὐρά.» Τί νὰ του 'πῇς ;

Ἄψε Σβύσε, πῶς ἤθελες νὰ σου στείλω ὅστω καὶ φιλάκι, ἀφ' οὗ ἔκαμες νὰ μου γράψῃς τόσον καιρόν ; Δὲν ἐνόησες ὅτι κάθε φιλάκι εἶνε καὶ ἀπάντησις εἰς μίαν ἐπιστολήν ;

Ἀπὸ τὴν χαράν της διὰ τὸ Βραβεῖον ἡ *Ναυτοπούλα* οὔτε τοῦμπες ἔκαμε, οὔτε κλάψ' ἔσπασε, οὔτε τίποτε. . . ἀλλὰ ἔμεινε, λέγει, 'σὰν ἀποβλακωμένη. Θὰ μοῦ στεῖλῃ ὅμως γρήγορα τὴν φωτογραφίαν της, καὶ ἂς 'πῇ ὅτι θέλει ὁ φιλόσοφος *Τίκ-Τάκ* !

Πολλοὶ πολλὰ μοῦ γράφουν πάλιν διὰ τὴν Εἰκοσαετηρίδα καὶ διὰ τὴν Πρότασιν τοῦ Μικροῦ Τυμπανιστοῦ. Θὰ τα ἴδῃτε εἰς τὸ προσεχές.

Ἐξακολουθοῦν οἱ ἐνθουσιασμοὶ διὰ τὸν *Πρόαντα τὸν Νικίου* : « Ὁ πατήρ μου.— γράφει ἡ *Ἰωνικὴ Ἀκτή*, — εἶνε κατενθουσιασμένος καὶ σοι στέλλει ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν φράγκων 4,30 διὰ νὰ τον ἔχῃ χρυσόδετον, διότι τοιαῦτα βιβλία πρέπει διὰ παντὸς νὰ διατηρῶνται.» — «Μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος, μοῦ γράφει τὸ *Ταπεινὸν Ἰον*, ἀναγινώσκω τὰ περὶ τοῦ νέου βιβλίου «Πρόας ὁ Νικίου» καὶ πρὶν τὸ ἀναγνώσω, ὑποθέτω κ' ἐγὼ τί ἀριστούργημα θὰ εἶνε, ἀφ' οὗ ὁ ἥρως του εἶνε ἕλλην ἀρχαῖος καὶ περιγράφῃ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς Ἑλλάδος. Ἀληθεια, θὰ μας μεταφέρῃ διὰ τῶν διηγήσεών του εἰς τὰς ἀοχαίας Ἀθήνας μας ; . . .» — «Ἂν εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ μεγάλη χαρά, ὁ μέγας θαυμασμός, ἡ μεγάλη ἐκπληξις δὲν ἀρίνουν τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐκφράσῃ ὅ,τι αἰσθάνεται, (γράφει ὁ *Τορπιλλητής*,) τότε εἰμπορεῖς νὰ ἐννοήσῃς μόνη σου τὴν μεγαλειαν, τὴν ὁποίαν ἐξέκησκησεν ἐπ' ἐμοῦ ἡ ἀγγελία τοῦ «Πρόαντος», διότι σοῦ στέλλω ἁπλῶς τὸ ἀντίτιμον, χωρὶς νὰ προσθέτω τίποτε περὶ αὐτοῦ... Ἐξακολουθοῦ ὅμως νὰ μετρῶ τὰ δευτερόλεπτα, τὰ ὁποῖα θὰ παρέλθουν μέχρι τῆς εὐδαίμονος ἐκείνης ὥρας, καθ' ἣν θὰ λάβω εἰς χεῖρας τὸ βιβλίον καὶ θὰ ἐντρυφήσω εἰς τὸν θαυμάσιον βίον τῶν ἐνδόξων προγόνων μας. ;— Ἡ *Σαμιακὴ Σημαία*, ἀπὸ τὴν μεγάλην της χαρὰν ποὺ θὰ ἐκδοθῇ ὁ *Πρόας*, ἔκαμε αὐτοὺς τοὺς στίχους :

Καὶ πάλιν ἡ Διάπλασις μᾶς δείχνει τὴ [στοργή της·
Κ' ὅπως φροντίζει μιὰ μαμμὰ γιὰ τ' ἀπριβὸ [παιδί της
Νὰ τοῦ 'δρῃ διασκέδασι διὰ τὰς διακοπάς,
Ὀβῶ καὶ ἡ Διάπλασις, φροντίζουσα γιὰ μᾶς,
Χαρίζει τὴν ἀνάγνωσιν ἑνὸς τερπνοῦ βιβλίου,
Ὁποῖον εἶτε βέβαια ὁ «Πρόας ὁ Νικίου »

Ἡ *Ἰτέα* μοῦ παραγγέλλει τὸ ἀντίτυπόν της καὶ προσθέτει : «Νὰ μοῦ το στείλῃς εὐθὺς μόλις τυπωθῇ, διότι ἔχω πολλὴν βίαν νὰ το ἀναγνώσω. Ἤκουσα τόσα περὶ αὐτοῦ, ὥστε τὸ ἠγάπησα καὶ πρὶν ἀκόμη τὸ ἀναγνώσω.» — Ἐπίσης ἐνθουσιώδη μοῦ γράφουν τὸ *Ἀντίο Μαστέλο*, ἡ *Ἴρις*, ὁ *Λύγορινὸς* κτλ. ἀλλὰ ποῦ νὰ τους ἀναφέρω ὅλους!

Ὅσοι αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔστειλαν τὴν συνδρομήν των διὰ τὸν «Πρόαντα» εἰδοποιήθησαν περὶ τῆς λήψεως ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Παπαδοπούλου. Καὶ τοῦτο χάριν οἰκονομίας χώρου εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου

φίλους : ***Μαστίχαν τῆς Χίου*** (Μ. Κ.), ***Νοσταλγὸν Ἕλληνα*** (Β. Κ.). ***Χρυσαλλίδα τῶν Δριβαδίων*** (Μ. Κ.) καὶ ***Ἀλβρανον*** (Π. Μ.)

Ἀσπασμοὶ πληροφορίαι. ἀναβάλλονται διὰ τὸ προσεχές. Μόνον τοῦ *Ζεβὰν* διαβιβάζω τὴν ἐξῆς ἐπείγουσαν πληροφορίαν. Μετὰ τὰς ἐξετάσεις του, ἤτοι τὴν 21 Ἰουλίου, ἀναχωρεῖ χάριν διασκεδάσεώς εἰς Μασσαλίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἐν Μασσαλίᾳ συνδρομητάς μου, παρακαλεῖ, ὅσους θέλουν, ναφήσουν τὰς διευθύνσεις των εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τῆς Μασσαλίας, γράφοντες ἔξωθεν τὸν φακέλλου « à Monsieur Zévan, Poste Restante, » ἐκεῖνος δὲ θὰ τας ζητήσῃ καὶ θὰ μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψίν των.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλάξουν : Ἡ ***Ἀγραία Ἄρτεμις*** καὶ ἡ ***Τοξότις Ἄρτεμις*** μὲ τὸν ***Μικρὸν Τυμπανιστήν***, — ἡ ***Κατσαρίδα*** μὲ τὴν ***Λευκὴν Ἄρκτον Ἐξευρευνητὴν τῶν Ψευδωνύμων***. ***Σιδηροῦν Πύργον*** καὶ ***Τσουκνίδαν τῆς Τερψιθέας*** — ὁ ***Πίφ - Πάφ*** μὲ τὴν ***Φίλεργον Κόρην***, ***Δάφνην***. ***Ὡραίαν Κέρκυραν*** καὶ ***Μαθήτριαν Καλλιτέχνιδα*** — τὸ ***Σκουλῆκι τῆς Γῆς*** μὲ τὴν ***Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα***, ***Τρυγονάκι*** καὶ ***Σπασμένον Φεγγίτην*** — ὁ ***Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους*** μὲ τὸν ***Ποιητικὸν Νάρκισσον***, ***Ἀργειφόντην Ἑρμῆν***, ***Κροκόπεπλον Ἠώ***, ***Νύμφην τοῦ Βορρᾶ*** καὶ ***Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν*** — τὸ ***Ἀντίο Μαστέλλο*** μὲ τὸν ***Μ. Γλυτσόν***, ***Φροῦτο τῆς Ἐποχῆς*** καὶ ***Ἶριδα*** — ἡ ***Τύρινς*** μὲ τὸν ***Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*** καὶ ***Ἀλεξάνδραν Σιμοπούλου*** — ὁ ***Υἱὸς τῆς Νυκτὸς*** μὲ τὸν ***Χρυσόμαλλον Λέοντα***, ***Ἀμυδρὰν Δάμψιν***, ***Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα***, ***Κῆμα τοῦ Δονιάβεως*** καὶ ***Ἰωνικὴν Ἀκτήν*** — ὁ ***Νέρων Μπουφίδης*** μὲ τὸν ***Ἀλύτην*** — ἡ ***Χειμωνιάτικη Λιακάδα*** μὲ τὴν ***Ναυτοπούλαν***, ***Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν***, ***Ἶριδα*** καὶ ***Ἰωάννην Μαρκέτη*** — ὁ ***Μακρολέλπας*** μὲ τὸν ***Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*** — ἡ ***Ἶρις*** μὲ τὸ ***Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*** — ἡ ***Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου*** μὲ τὴν πρώην ***Ἀττικὴν Νύκτα*** — ὁ ***Τορπιλλητὴς*** μὲ τὸν ***Βασίλειον Α. Δημητρίου***, ***Θωρακίτην***, ***Ὑποβρύχιον Ἀμυναν*** καὶ ***Βασιλικὴν Σταμάτη*** — ἡ ***Χρυσόπτερος Πεταλούδα*** μὲ τὸ ***Ἑλληνικὸν Αἰσθημα***, ***Πιστὸν Στρατιώτην***, ***Πειρασμένον Λύκον***, ***Ναυτοπούλαν*** — τὸ ***Ταπεινὸν Ἴον*** μὲ τὸν ***Μελαγχολικὸν Ναύτην*** — ὁ ***Νέος Ἡρακλῆς*** μὲ τὴν ***Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα***, ***Βοσκοπούλαν***, ***Φιλοθήρατον***, ***Ἰωάννην Μαρκέτη*** καὶ ***Ταχυδρόμον Περιστεράν*** — ὁ ***Ἀρχιναύαρχος Εὐρυβιάδης*** μὲ τὸν ***Ἀνδρεῖον Κεφαλλῆνα***, ***Αἶνον***, ***Ἀμυδρὰν Δάμψιν***, ***Γλυκὸ Φιλάκι*** καὶ ***Δοκίσσαν*** — τὸ ***Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς*** μὲ τὸ ***Ταπεινὸν Ἴον***, ***Ταπεινὴν Καρδίαν***, ***Λαδωμένον Ποντικὸν*** καὶ ***Παπουτσωμένον Γάτον***.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : ***Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς*** (σὲ συγχαίρω διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὸ κομψοτάκι·) ***Μελαγχολικὴν Ἑλληνίδα*** (ἔστειλα τὰ ζητηθέντα· εὔχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν·) ***Ἑλληνικὴν Θαλασσαν*** (ἐλήφθη·) ***Ἄλλειον Ἀριστείδην***, ***Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα***, (ἡ Πίσσα μου ἀσπάζεται τὴν Πίσσαν τῆς θείας σου·) ***Λῆ Λοῦγκ Τσάγκ***, ***Ἱππότην Μαντζουράναν*** (ἔστειλα·) ***Κατραπακιάν***, (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀγαπητῆς σου μαμμᾶς·) ***Ἀρματωλὸν Ἕλληνα***, ***Λευκὸν Ἐλέφαντα***, ***Γεράσιμον Δ. Δασκαράτον***, ***Παρηγορον τῶν Θλίψεων*** (αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰ γραμματόσημα·) ***Ἥμερον Περιστεράν*** (ἐστάλησαν μέσον τοῦ κ. Κ. Στ. Α.·) ***Φθινοπωρινὴν Νύκτα***, ***Σκῆπτρον τοῦ Διὸς*** (ὄχι μόνον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἔλαβε Α' Βραβεῖον·) ***Λεων. Πιαλόγλου***, ***Μιχ. Παρασκάκην***, ***Νικόλαον Καρβούνην*** (οὐδεμία παρεξήγησις χωρεῖ· εἶνε δικαίωμά σου νὰ δεχθῇς ἢ νὰ μὴ δεχθῇς τὴν πρότασιν·) ***Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*** (εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις θὰ σοῦ ἀπαντήσουν γρήγορα αὐτὰ τὰ πράγματα·) ***Νεᾶραν Καλλιτέχνιδα***, (δυστυχῶς δὲν ἔχω τόπον σήμερον διὰ πληροφορίας·) ***Γέφυραν τοῦ Νείλου***, ***Μύτιλον τὸν Μαργαριτοφόρον*** (λαμβάνω τόσας Ἀσκήσεις καθημερινῶς, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῶ·) ***Λιμνοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου***, ***Μακρολέλεκαν***, ***Πεζοναύτην***, ***Ἕκτορα τὸν Τροῖα***, ***Νέρωνα Μπουφίδην***, ***Χιοροσκεπὲς Ὄρος*** (σὺ ὅμως, εἶμαι βεβαία, θὰ προβιβασθῆς·) ***Στρατηγὸν Ἀννίβαν***, ***Ἰτέαν*** (βεβαίως ὁ κ. Φαίδων γράφων ὁ «Ἕλλην Μαθητὴς» ἔνδει καὶ τὰς Ἑλληνίδας Μαθητρίας·) ***Μεχαὴλ Κουρούκλην***, ***Ἰωάν. Ψύχαν*** (πῶς εἶσαι τώρα ;) ***Πλ. Α. Διαμαντόπουλον***, ***Τύριθα***, (κατευθυνόμενος ὁ Ἀνανίας μὲ ὅσα γράφεις·) ***Ἀκοίμητον Ἀηδόνα*** (πρέπει νὰ σημειώνῃς μαζὶ καὶ τὰς λύσεις τῶν πρὸς δημοσίευσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων·) ***Μιχ. Ν. Ζωγράφον***, ***Ἀντ. Ν. Βαλτικήν***, ***Σκουλῆκι τῆς Γῆς*** (εἰς τὸ προσεχές·) ***Ἐλένην Θεοτόκη***, ***Ζεβὰν*** κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Ἰουνίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ

„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἑξῆς : **4.5.6.7.9.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23.24**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἑξῆς : **1.3.8.12.13.14**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10ος** πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 4: τῶν ἐτῶν 1894, 1985, 1896 καὶ 1897 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7.— Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ *ἀνὰ δύο* εὑρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 2 Αὐγούστου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

326. Λεξιγρίφος.

Ἕνα πουλὶ μὲ γράμμα μαζὶ ἂν ἑνωθῇ,
Νησάκι — ὄχι δικό μου, — εὐθὺς θὰ γεννηθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάν. Πελέγους

327. Συοιχειάγριφος.

Μὲ κεφάλι 'στὸ κεφάλι ζήτησέ με·
Μ' ἂν *με* ἀποκεφαλίσῃς
Καὶ προπαροξυτονίσῃς,
'Στὸν καθρέπτη σου πλησίασε κ' εὑρέ μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου Ρόδου

328. Μεταγραμματισμός.

Μέσ' 'στὴ θάλασσα μὲ σίγμα,
Μέσ' 'στὴ θάλασσα μὲ μί.
Μ' ἀπὸ ἀκίνητον ἀλλάζω
Καὶ κινοῦμαι 'στὴ στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπασμένου Φεγγίτου

329. Αἴνιγμα.

Στὴν φύσιν εἶμαι σκοτεινόν,
Στὴν χρῆσιν κοκκινίζω.
Ἀλλὰ μετά τινα καιρὸν
Λιγνεύω καὶ ἀσπρίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιλτιάδου

330. Μαίανδρος.

. . . . . .

Νάντικατασταθῶσιν οἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε εἰς ἑκάστην γραμμὴν τοῦ σχήματος νὰ ἀναγινώσκωνται τὰ ἑξῆς κατὰ σειράν : Αἰγύπτιος Βασιλεύς, νῆσος, ἥρως, ὄρος, θεός, κάτι τι ὑλικόν, μουσικὸν ὄργανον, πρόθεσις, μετεωρολογικὸν φαινόμενον, δένδρον, σπάργχνον, δένδρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἴριδος

331. Πυραμοειδές.

```
  +
 . + .
. . + . .
 . . + . .
 . . + . .
 . . + . . .
. . . + . . .
```

Νάντικατασταθῶσι οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀναπινώσκεται ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω τόνομα πτηνοῦ. Κατόπι νὰ ἀντικατασταθοῦν καὶ αἱ στιγμαί, ὥστε ἑκάστη γραμμὴ, μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς σταυροῦ, νὰ ποτελῇ πάλιν τόνομα πτηνοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ Χρήστου Καλδέρη

332—336. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσατε ἄλλας τόσας λέξεις :

μῆλα, ***οὗτω***, ***φίλη***, ***Ὄσσα***, ***ἄς***.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Ἀγρᾶς

337. Ἑλλαποσύμφωνον.

ἀεισι-ἐω-ο-ἐεω-ω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιαναίου Λεοθ.

338. Φωνηεντόλιπον.

θντν-χθρν-μ-φλττ-θντσ-ν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου

339. Γρίφος.

κις κις κις **Φ Μ** κις κις κις — **Α** ἄρχων, λι — **Ρς** τομὴ, λα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰονίου Πελάγους

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 20 Ἀπριλίου τ. ἔ.

202. Ἀνάφη (ἀνά, φῖ) — **203.** Ὄσιρις (ο, σ, ρίς). — **204.** Ὁ ἀνεμόμυλος.

205. ΑΕΡΟΣ. — **206.**

ΣΑΠΩΝ	Λα	[Λάρος,
ΑΣΗ ΙΣ	α ρος	Ρωσσίς,
ΙΩΝΑΣ	ος ς	ἰστός,
Ν ΙΝΟΣ	ιον τος	τόσος, ὁ-
	ρος	σιον, οἰ-
		ωνός,

Ὄσσα, ἀλλά.]

207-210. 1. Ἀθηνᾶ. 2. Πᾶν. 3. Ἥρα. 4. Ἄρης. — **211-215.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος Α, σχηματίζονται αἱ λέξεις : δορκάς, τάφρος, μονάς, ῥάμφος, φάρος. — **216.** ΕΦΕΣΟΣ, ΚΑΣΠΙΑ (1, ΕΚάθη. 2, ΦΑλαινα. 3, ΕΣπέρη. 4, ΣΠερχειός. 5. Οἰνος. 6, ΣΑλαμίς). — **217.** Διότι τὸ *ἥμισυ* τοῦ *παντὸς* εἶνε *πᾶν* ἢ τὸς καὶ ὄχι *ἀρχή*. — **218.** Κρεῖττον ὀψιμαθὴς ἢ ἀμαθὴς εἶνε. — **219.** Γυναῖκ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. — **220.** Ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη ἐκδίδεται ἡ Διάπλασις.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898